

Capitolul I

O scrisoare anonimă! Elinor Carlisle se uita îndelung la coala despăturită din mâna ei. Nu mai primise niciodată aşa ceva. Îi dădea un sentiment neplăcut. Era scrisă de mâna într-un stil neglijent, cu greşeli de ortografie, pe hârtie roz, ieftină.

Scriu ca să te avertizez.

Nam de gând să dau Nume, dar o Persoană, Cineva, o pușă pe Mătușa dumitale pe toate părțile și dacă nai grija, O Să Rămăi Fără Nici un Șfanț. Fetele, în genere, e foarte Pricepute și Femeile în Vârstă e Moi când Vine Vorba să le Linguească Cineva mai Tânăr și să le Flateze Ce vreau io să zic e că ai face Bine să vii reprejor Dunneata până aici să vezi cu Ochii Dumitale care îi treaba Nui normal ca Dumnetă și Domnișoru acela să nu Primiți ce E al Vostru... și asta îi pricepută, nu glumă și Baba o să Crape când nici nu te aştepți.

Un Om de Bine.

Elinor încă nu-și putea lua ochii de la misivă, cu spâncenele ei pensate împreunându-se într-o grimasă de dispreț, când ușa se deschise. Slujnica anunță „Domnul Welman“ și Roddy își făcu apariția. *Roddy!* Ca întotdeauna când îl vedea pe Roddy, Elinor avea o stare de usoară amețeală, un fior de placere

subită, un sentiment clar care îi impunea să fie cât se poate de protocolară și să nu arate nici un fel de emoție. Astă deoarece era absolut evident că Roddy, deși o iubea, nu simțea ce simțea ea pentru el. Simpla lui prezență o bulversa, îi făcea inima să-i sară din piept, încât aproape că o durea fizic. Era absurd cum un bărbat – și da, un bărbat obișnuit, cum nu se poate mai obișnuit – putea să-i provoace asemenea stări! O simplă privire în direcția lui, și lumea începea să se învârtă nebună în jurul ei, vocea îi dădea, fie și numai pentru o secundă, imboldul să strige. Dragostea trebuia să fie un sentiment plăcut – nu ceva de o intensitate chinuitoare.

Un lucru era clar: o femeie trebuia să fie cât se poate de indiferentă și relaxată când venea vorba de astfel de chestiuni. Bărbaților nu le-au plăcut niciodată devoțiunea și venerarea. Lui Roddy sigur nu.

Îl salută veselă:

– Bună, Roddy!

Roddy îi răspunse la rândul lui:

– Bună, draga mea. Arăți foarte necăjită. Vreo factură, ceva? Elinor scutură din cap.

– M-am gândit că ar fi putut să fie... știi, miezul verii, când zânele dăntuiesc și controalele financiare le urmează cu pași ușori! glumi Roddy.

– E sinistru, de fapt; am primit o scrisoare anonimă.

Roddy ridică din sprâncene. Chipul lui delicat și inteligent se crispă și își schimbă expresia.

– Nu! exclamă el indignat.

– E sinistru, repetă Elinor, și făcu un pas înspre masa ei de scris. Cel mai bine ar fi s-o rup.

Ar fi putut s-o facă – aproape că o și făcuse – căci a-l pune pe Roddy în fața unei anonime era ceva ce nu trebuia să se întâpte niciodată. Ar fi putut s-o arunce și să nu se mai gândească la ea. El n-ar fi oprit-o. Delicatețea și bunul-simț

ocupau un loc mult mai important în personalitatea lui decât curiozitatea.

Prin forță unui impuls, decise însă altceva.

– Poate ar trebui totuși s-o citești mai întâi, zise ea. Si apoi o ardem. Este despre mătușa Laura.

Roddy făcu o grimasă de mirare.

– Mătușa Laura?

Luă scrisoarea, o parcurse, se strâmbă dezgustat și i-o dădu înapoi.

– Mda, mormăi el. Cu siguranță ar trebui arsă! Oamenii ăștia sunt extraordinari!

– Ce zici, să fie una dintre slujnice? sugeră Elinor.

– N-ar fi exclus. Apoi, ezitând, adăugă: Mă întreb cine... cine e persoana menționată acolo.

– Probabil că Mary Gerrard, spuse Elinor gânditoare.

Roddy se încruntă în efortul de a-și aminti despre cine era vorba.

– Mary Gerrard? Cine e asta?

– Fata celor de la cabană. Sigur o țiui minte de când era mică! Mătușa Laura a îndrăgit-o dintotdeauna și a încercat s-o ajute. I-a plătit școală și nu numai: lecții de pian și de franceză și altele.

– Ah, da, îmi aduc aminte de ea acum; o fătucă slabă-noagă, numai piele și os, și cu o clacie de păr în neorânduială.

Elinor încuvîntă.

– Da, cred că nu ai mai văzut-o din vara aceea când mama și tata au fost plecați în străinătate. N-ai mai fost la Hunterbury la fel de des ca mine, și ea a fost plecată în ultima vreme în Germania, ca *fille au pair*, dar când eram copii o chemam să se joace cu noi.

– Și ce s-a ales de ea? întrebă Roddy.

– E frumușică, a căpătat maniere elegante și tot tacâmul. Și, drept rezultat al educației primite, nici n-ai mai zice că e fata bătrânlui Gerrard.

– Aha, a devenit o doamnă în toată legea, să înteleg.
 – Da. Și cred că, din cauza asta, nici nu prea îi merge bine la cabană. Doamna Gerrard a murit acum câțiva ani, iar Mary nu se prea întelege cu tatăl ei, care își bate joc de câtă școală a făcut și de „purtarea ei aleasă“.

Roddy reacționă iritat:

– Lumea nu-și dă seama cât rău poate să facă încercând să „educre“ pe cineva! De cele mai multe ori e cruzime, nu generozitate!

Elinor continuă, neluând în seamă întreruperea:

– Bănuiesc că petrece destul de mult timp sus, la conac. Îi citește mătușii Laura cu voce tare, știi, de când a suferit atacul cerebral.

– Dar infirmiera de ce nu poate să-i citească? se interesează Roddy.

Elinor îi răspunse zâmbind:

– O’Brien, infirmiera asta a noastră, are aşa un accent irlandez, de nu pricepi nimic! Nici nu e de mirare că mătușa Laura o preferă pe Mary.

Plin de nervozitate, Roddy străbătu încăperea în lung și-n lat vreo câteva minute, după care propuse:

– Auzi, Elinor, eu cred că ar trebui să mergem până acolo.
 – Din cauza asta? întrebă Elinor cu reținere.

– Nu, nu... sigur că nu. Fir-ar să fie, n-are nici un sens să ascund adevărul; da! Oricât de mizerabilă ar fi epistola asta, ceva adevăr trebuie să fie în ea. Adică, totuși, bătrâna e destul de bolnavă...

– Ai dreptate, Roddy.

O privi și îi zâmbi cu farmecul acela al lui... ca și cum admitea fără șovăire imperfecțiunea naturii umane.

– Și să știi, Elinor, că banii chiar contează, atât pentru mine, cât și pentru tine.

Tânără se grăbi să-l aprobe:

– O, da, contează.

– Și nu e vorba că sunt eu ahtiat după bani. Dar, până la urmă, însăși mătușa Laura a spus de atâtea ori că noi doi suntem singurele ei rude. Tu ești nepoata ei, copilul fratelui ei, iar eu sunt nepotul soțului ei. Întotdeauna ne-a lăsat să înțelegem că, la moartea ei, tot ce deține va reveni fie unuia, fie celuilalt – sau, cel mai probabil, amândurora. Și e o sumă destul de frumușică.

– Da, zise Elinor, pe gânduri. Așa trebuie să fie.

– Întreținerea conacului de la Hunterbury nu e o bagatelă. Se opri un moment, apoi continuă: Unchiul Harry era destul de avut când a cunoscut-o pe mătușa ta, Laura. Dar ea era moștenitoarea unei mari averi. Împreună cu tatăl tău a intrat în posesia unei bogății imense. Păcat că el a pierdut aproape totul în speculații financiare.

Elinor ofă.

– Bietul tata, n-a avut niciodată simțul afacerilor. Înainte să moară, ajunsese într-o situație foarte îngrijorătoare.

– Da, mătușa Laura a avut un cap mult mai bun pentru afaceri decât el. S-a căsătorit cu unchiul Harry și împreună au cumpărat Hunterbury; îmi mărturisea deunăzi că a fost întotdeauna foarte norocoasă în investițiile ei. Practic, nici una nu a dat greș.

– Unchiul Harry i-a lăsat ei tot când a murit, nu-i aşa?

– Da, încuviință Roddy. E tragic că s-a stins atât de repede. Și ea nu s-a mai căsătorit niciodată. Credincioasă, băbuță. Și a fost întotdeauna foarte cumsecade cu noi. S-a purtat cu mine ca și cum aș fi fost nepotul ei de drept. Ori de câte ori m-am aflat la ananghie, m-a ajutat să mă pun pe picioare; norocul meu că nu am avut nevoie prea des!

– Și cu mine a fost extraordinar de generoasă, spuse Elinor recunoscătoare.

Roddy era de acord.

– Mătușa Laura este ca o stâncă. Dar, știi ceva, Elinor, poate că inconștient ducem o viață cam prea extravagantă, având în vedere resursele de care dispunem în realitate!

– Da, presupun că aşa e, încuiuință Elinor cu mâhnire. Toate sunt aşa de scumpe – hainele și cosmeticele, până și chestile astăzi ridicolă, cum ar fi mersul la film sau cocteile urile, până și discurile de gramofon!

– Scumpa mea, tu ești precum crinii câmpului, nici nu te ostenești, nici nu torci!¹

– Roddy, tu chiar crezi că ar trebui?

Bărbatul scutură din cap.

– Mie îmi placi aşa cum ești: delicată, rezervată și ironică. Mi-ar displăcea profund să te văd dintr-odată serioasă și plină de zel. Tot ce zic e că, dacă n-ar fi fost mătușa Laura, acum te-ai speti pe undeva, în cine știe ce magherniță sordidă. La fel și eu, urmă el. Eu am o slujbă, să zicem. Munca la Lewis & Hume nu se cheamă tocmai spetit. Mi se potrivește. Având o slujbă, îmi păstrează respectul față de propria persoană; dar – și crede-mă pe cuvânt – nu mă îngrijorează ziua de mâine, pentru că am perspective sigure din partea mătușii Laura.

– Parcă suntem niște lipitori cu față umană! remarcă Elinor.

– Prostii! Ni s-a dat de înțeles că într-o bună zi vom avea bani... atât și nimic mai mult. Evident că acest fapt ne influențează comportamentul.

Elinor căzu pe gânduri:

– Mătușa Laura nu ne-a spus niciodată limpede ce dispoziții a lăsat în privința succesiunii.

– N-are a face! o liniști Roddy. Cel mai probabil, a împărțit avereia în două; dar dacă nu este aşa – dacă ţi-a lăsat jie tot, sau aproape tot, pentru că sunteți de același sânge – ei bine, atunci, scumpo, tot am să am și eu partea mea, pentru că am să te iau

de nevastă... Si dacă bătrâna crede că banii ar trebui să-mi revină mie în majoritate, ca unic reprezentant pe linie masculină al neamului Welman, atunci tot e bine, pentru tu o să mă iezi de bărbat.

Îi zâmbi larg, cu afecțiune.

– Avem norocul de a ne iubi. Mă iubești, nu-i aşa, Elinor?

– Da, îi răspunse ea rece, aproape indiferentă.

– Da! o imită Roddy. Elinor, ești adorabilă. Attitudinea asta rezervată... diafană... stilul prințesei intangibile¹. Cred că tocmai această calitate m-a și făcut să te iubesc.

Elinor abia mai respira. Murmură:

– E adevarat?

– Da. Se încruntă. Unele femei sunt aşa de... of, nu știu cum să le descriu... aşa de al naibii de posesive, devoteate ca niște... ca niște câini, bălesc de sentimente și emoții! Nu pot să sufăr chestia asta. Cu tine nu știu niciodată – nu pot fi sigur niciodată – dacă nu cumva ai să mă privești în felul tău detăsat și rece și ai să-mi spui că te-ai răzgândit, pur și simplu, fără să tresari nici măcar o clipă! Ești o ființă fascinantă, Elinor. Ești ca o operă de artă, atât de... atât de slefuită!

Știi, continuă el, cred că vom avea o căsnicie desăvârșită: ne iubim destul, și totuși nu prea mult. Suntem buni prieteni. Avem multe gusturi în comun. Ne cunoaștem perfect. Ne bucurăm de toate avantajele unei relații normale între veri, fără dezavantajele legăturii de sânge. N-am să mă satur niciodată de tine, pentru că ești o ființă care îmi scapă permanent printre degete. Poate că tu te vei plăcisi de mine, pentru că sunt un ins obișnuit...

Elinor scutură energetic din cap.

– N-am să mă satur niciodată de tine, Roddy, spuse ea. Niciodată.

¹ Evanghelia după Matei, 6:28 (n.tr.)

¹ Princesse Lointaine (în limba franceză, în original, n.tr.)

– Scumpa mea! șopti el, și o sărută. Cred că mătușa Laura are o idee destul de bună despre cum să treaba cu noi doi, deși nu am mai fost pe la ea de când am stabilit totul. Acum avem un pretext să-i facem o vizită, nu crezi?

– Da. Chiar mă gândeam zilele trecute...

Roddy o completă:

– ... că nu am mers pe la ea atât de des pe cât s-ar fi cuvenit. Și eu mi-am dat seama de asta. În perioada de după atacul cerebral, am trecut pe acolo o dată la două săptămâni. Iar acum cred s-au făcut deja aproape două luni de când n-am mai fost.

– Ne-am fi dus dacă ne-ar fi chemat... fără întârziere, zise Elinor.

– Da, evident. Știm că o îndrăgește pe sora O'Brien și că e îngrijită bine. Chiar și aşa, poate că am fost puțin cam neglijenți. Nu vorbesc acum doar din punctul de vedere al banilor... ci dintr-o perspectivă pur umană.

– Ai dreptate.

– Așa că, în cele din urmă, scrisoarea aceea mizerabilă are părțile ei bune! Vom merge la ea să ne apărăm interesele, dar și pentru că ținem la biata bătrâna!

Roddy aprinse un chibrit și dădu foc scrisorii pe care o luase din mâna lui Elinor.

– Mă întreb cine a putut s-o scrie, medită el. Nu că ar conta... Cineva care este „de partea noastră“, cum obișnuiam să spunem când eram copii. Poate că ne-a făcut și un serviciu. Mama lui Jim Paddington s-a mutat pe Riviera Franceză, i s-au aprins călcăiele după Tânărul medic italian care a îngrijit-o și i-a lăsat totul lui, până la ultimul bănuț. Jim și surorile lui au încercat să conteste testamentul, însă nu au reușit.

– Mătușii Laura îl place noul doctor care a preluat clientela bătrânlui Ransome, dar nici chiar aşa! Oricum, scrisoarea

aceea oribilă spunea că e vorba de o fată. Numai Mary poate să fie.

– Mergem și vedem cu ochii noștri, conchise Roddy.

II

Sora O'Brien ieși agitată din încăperea doamnei Welman și intră în baie. Strigă peste umăr:

– Mă duc să pun ceainicu' pe foc. Ți-ar prinde bine și dumitale o ceașcă de ceai, nu-i aşa, soră?

Sora Hopkins îi răspunse degajat:

– Draga mea, ceaiul îmi prinde bine întotdeauna. Am zis mereu că nimic nu se compară cu o cană de ceai – un ceai bun și tare!

– Am totu' aici, în dulap, zise sora O'Brien în timp ce punea apă în ceainic și aprindea ochiul de la aragaz – ceainic, cești și zahăr, și Edna îmi aduce lapte proaspăt de două ori pe zi. Nu mai e nevoie să tot sun din clopoțel toată ziua. Bun mai e aragazul ăsta; fierbe apa cât ai zice pește.

Sora O'Brien era o femeie înaltă, roșcată, la vreo treizeci de ani, cu o dantură albă, scliptoare, un chip pistriuț și un zâmbet atrăgător. Veselia și pofta de viață îi atrăgeau simpatia pacienților, care o preferau altor surori medicale. Sora Hopkins, sora-șefă, care venea în fiecare dimineață să supravegheze schimbăturile asternuturilor și spălatul și îmbrăcatul bătrânei doamne, era o femeie cu o înfațășare agreabilă, între două vârste, eficientă și foarte energetică.

– Totul e foarte bine pus la punct în casa asta, constată ea aprobator.

Cealaltă încuviumă din cap.